

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.964 van 5 januari 2017
in de zaak A. 217.994/VII-39.769.**

In zake : Agnes PETERBROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Uitbreidingsstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN VLAAMS-BRABANT

Tussenkommende partij :
de BVBA TERVUREN INVEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/UDN/1516/0282 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 30 november 2015 in de zaak 1516/RvVb/0084/UDN.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 2 februari 2016 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 12 april 2016. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van Den Broeck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 november 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Wouter Moonen, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van Den Broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een besluit van 10 september 2015 verleent de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) aan de BVBA Tervuren Invest een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning “voor het bouwen van een rust- en verzorgingstehuis met seniorenflats en terreinaanleg”.

3.2. Het bestreden arrest verwerpt na de conclusie dat de zeven aangevoerde middelen “op het eerste zicht niet ernstig” zijn, de vordering van verzoekster tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de vergunningsbeslissing van 10 september 2015.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoekster heeft een procedurestuk ingediend waarin zij om de voortzetting van de procedure verzoekt en een repliek geeft op de beoordeling in het auditorsverslag van haar eerste en tweede middel. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State (hierna: cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditorsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditorsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van verzoekster. Het voormelde stuk wordt alleen als procedurestuk in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en gehoord te worden.

V. Onderzoek van de middelen

Onderzoek van de ontvankelijkheid van de middelen

Standpunt van de verwerende partij

5. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het eerste middel. De RvVb heeft zich enkel uitgesproken over het “niet ernstig” karakter van het derde middel van verzoekster. De bevoegdheid van de Raad van State beperkt er zich bijgevolg toe om na te gaan of de RvVb al dan niet terecht tot de vaststelling is gekomen dat dit derde middel niet ernstig was. De kritiek van verzoekster “is echter van die aard dat de Raad van State gedwongen is om het door de RvVb niet ernstig bevonden middel ten gronde te analyseren” terwijl de Raad van State “zich in het kader van een cassatieberoep tegen een schorsingsarrest in geen geval [kan] uitspreken over de gegrondheid van het betrokken middel” hetgeen “des te meer [geldt] nu het in casu gaat over een arrest inzake een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij het onderzoek van de RvVb per definitie erg beperkt is. Door in te gaan op de gegrondheid van het eerste middel, zou de Raad van State [zijn] bevoegdheid te buiten gaan en handelen in strijd met artikel 14, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973. [...] Een arrest waarbij uitspraak wordt gedaan over een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is immers geen voor de Raad van State aanvechtbare eindbeslissing voor wat betreft de gegrondheid van het voor de RvVb bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeroepen middel. [...] De RvVb spreekt zich in deze stand van de procedure geenszins uit over de gegrondheid van het opgeworpen middel”, die “pas in een later stadium [wordt] onderzocht in het kader van de vordering tot nietigverklaring”. Aangezien *in casu* de door verzoekster “opgeworpen kritiek van die aard is dat het al dan niet ernstig karakter van het voor de RvVb opgeworpen middel niet kan beoordeeld worden zonder het middel ten gronde te onderzoeken, is verwerende partij van oordeel dat [de Raad van State] het middel als onontvankelijk dient af te wijzen wegens onbevoegdheid”.

De verwerende partij antwoordt op het derde middel van verzoekster onder meer dat “bezwaarlijk [kan] worden gesteld dat de RvVb een verregaander onderzoek zou moeten voeren, te meer nu zij enkel de ernst van het opgeworpen middel diende na te gaan en niet de gegrondheid ervan”.

Beoordeling

6. De RvVb is bevoegd om bij wijze van arrest uitspraak te doen over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van onder meer vergunningsbeslissingen, (artikel 4.8.2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; hierna: VCRO). Zo’n beroep heeft geen schorsende werking (art. 14 decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges; hierna: DBRC-decreet). Het beroep moet bij verzoekschrift worden ingediend (art. 14 besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges; hierna: Procedurebesluit) dat onder meer een uiteenzetting van de ingeroepen middelen moet bevatten (art. 15 en 55 Procedurebesluit). Als de RvVb het beroep gegrond verklaart, vernietigt de RvVb in een met redenen omkleed arrest de bestreden vergunningsbeslissing geheel of gedeeltelijk (art. 32 en 35 DBRC-decreet en art. 88 Procedurebesluit).

De RvVb is tevens bevoegd om een vergunningsbeslissing te schorsen bij wijze van voorlopige voorziening op voorwaarde dat de vordering tot schorsing is ingegeven door hoogdringendheid/uiterst dringende noodzakelijkheid en op grond van één of meer ernstige middelen. Een vordering tot schorsing schorst de proceduretermijnen van de vordering tot vernietiging vanaf de datum van ontvangst van het verzoekschrift door de RvVb tot de dag na de betekening van het arrest waarin de schorsing wordt bevolen of van het door de verzoekende partij ingediende verzoek tot voortzetting van de rechtspleging (art. 40, §§ 1 en 2 DBRC-decreet). De vordering moet bij verzoekschrift worden ingediend (art. 14 Procedurebesluit) dat onder meer een uiteenzetting van de redenen bevat die hetzij aantonen dat de schorsing hoogdringend is, hetzij volgens de verzoeker

de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden die ter ondersteuning van dat verzoekschrift werd ingeroepen (art. 15, 55 en 56 Procedurebesluit). Het arrest waarbij uitspraak wordt gedaan over de vordering tot schorsing of de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid wordt met redenen omkleed (art. 32 DBRC-decreet en art. 66 Procedurebesluit). Als de RvVb de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunningsbeslissing geschorst heeft, kan de verweerder of tussenkomende partij een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indienen binnen een vervaltermijn van dertig dagen. Als er geen verzoek tot voortzetting wordt ingediend, kan de RvVb volgens de versnelde rechtspleging (art. 71 en 72 Procedurebesluit), de bestreden vergunningsbeslissing vernietigen. Als de RvVb de bestreden vergunningsbeslissing niet geschorst heeft, kan de verzoeker een verzoek tot voortzetting indienen binnen een vervaltermijn van dertig dagen. Als de verzoeker geen verzoek tot voortzetting indient, geldt ten aanzien van hem een onweerlegbaar vermoeden van afstand van geding (art. 69 Procedurebesluit).

Na het verzoek tot voortzetting volgt in de vernietigingsprocedure het vooronderzoek met het debat tussen de partijen over hun standpunten over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de vordering tot vernietiging van de vergunningsbeslissing dat afgesloten wordt met een zitting waarna de RvVb de zaak in beraad neemt en vervolgens in een met redenen omkleed arrest uitspraak doet (art. 74 - 88 Procedurebesluit).

7. Het bestreden arrest stelt vast dat verzoekster tegen de vergunningsbeslissing van 10 september 2015, naast de met het bestreden arrest verworpen vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, eerder “een beroep [heeft] ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing”.

Over de vordering die strekt tot de vernietiging van de voormelde vergunningsbeslissing heeft de RvVb nog geen uitspraak gedaan.

Het bestreden arrest doet louter uitspraak over de vordering van verzoekster tot schorsing van de vergunningsbeslissing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid bij wijze van voorlopige voorziening.

Met het bestreden arrest worden de zeven middelen van verzoekster na een voorlopig onderzoek van de gegevens waarover de RvVb in dat stadium van de procedure beschikt, verworpen omdat ze op het eerste gezicht niet tot de vernietiging van de aangevochten vergunningsbeslissing kunnen leiden.

8. De enkele omstandigheid dat de RvVb met het bestreden arrest in de schorsingsprocedure de ernst van de middelen van verzoekster niet aanvaard heeft, leidt niet tot het niet-gegrond bevinden van dezelfde middelen bij de beoordeling ervan door de RvVb in de vernietigingsprocedure.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad van State naar aanleiding van het cassatieberoep tegen het bestreden arrest ter beantwoording van de middelen van verzoekster enkel kan nagaan of de RvVb wettig heeft kunnen besluiten tot het “op het eerste zicht niet ernstig” bevinden van de door verzoekster aangevoerde middelen.

De middelen van verzoekster zijn niet ontvankelijk in zoverre deze de Raad van State als cassatierechter nopen tot een beoordeling die de RvVb in de nog in de vernietigingsprocedure te beslechten zaak bindt.

Onderzoek van de gegrondheid van de middelen

Eerste middel

Standpunt van verzoekster

10. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 4.4.8 en 4.4.9 VCRO en artikel 17.6.2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972

betreffende de inrichting en de toepassing van ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit).

Zij herneemt de beoordeling door de RvVb van haar derde middel en voert aan dat “een aanvraag die gepaard gaat met de aanwezigheid van een winstoogmerk bij de exploitatie onverenigbaar is met artikel 17.6.2 van het Inrichtingsbesluit, ongeacht of het gaat om een exploitatie die gesitueerd kan worden ‘in de zorgsector’”. Zij stelt dat het bestreden arrest kadert in een koerswijziging die de RvVb heeft ingezet met het arrest nr. A/2014/0584 van 26 augustus 2014, terwijl in eerdere rechtspraak van de Raad van State steeds werd aangenomen dat de exploitant van een gemeenschapsvoorziening zoals bedoeld in artikel 17.6.2 van het inrichtingsbesluit geen winstbejag mag nastreven.

Zij betoogt na de herneming van de uiteenzetting van haar derde middel voor de RvVb dat deze laatste “er in het bestreden arrest blijkbaar een andere opvatting op nahoudt” dan de Raad van State, “die ingaat tegen artikel 17.6.2 van het Inrichtingsbesluit en die geen rekening houdt [met] artikel 145quinquies DRO, thans artikel 4.4.8 VCRO”. Aan wettelijke bepalingen dient volgens een algemene interpretatieregel een lezing gegeven te worden die daaraan een nuttige invulling geeft. Artikel 4.4.8 VCRO is een afwijkingsregeling, specifiek voor handelingen van algemeen belang. Deze regeling wordt “volstrekt zinloos wanneer men zou aannemen dat private exploitaties met winstoogmerk op grond van artikel 17.6.2 van het Inrichtingsbesluit zonder meer vergunbaar zouden zijn binnen de gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen”, aangezien er dan immers “geen noodzaak bestaat voor een bijzondere, afwijkende regeling voor de werken van algemeen belang”. De RvVb geeft in het bestreden arrest aan dat de aanwezigheid van een winstoogmerk niet onverenigbaar zou zijn met artikel 17.6.2 van het inrichtingsbesluit, tenminste voor zover het gaat om zorginstellingen. Deze stellingname heeft volgens verzoekster geen enkele wettelijke basis, aangezien artikel 17.6.2 van het inrichtingsbesluit geen onderscheid maakt tussen zorginstellingen en andere beweerde gemeenschaps- of openbare nutsvoorzieningen. De zorginstellingen figureren evenmin (als dusdanig) op de door de Vlaamse regering opgestelde lijst van

‡AFBRJFHCH-BCHIIHU‡

handelingen van algemeen belang, zodat het een raadsel is waarom dergelijke instellingen anders zouden moeten worden beoordeeld dan andere gemeenschapsvoorzieningen, wat de vergunbaarheid in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen betreft. Wat betreft de verwijzing door de RvVb naar het arrest nr. A/2014/0584 van 26 augustus 2014, merkt verzoekster op dat zij geen partij was in deze zaak, zodat het arrest geen gezag van gewijsde heeft ten aanzien van haar. Zij kon het betreffende arrest evenmin bestrijden met een cassatieberoep, net omdat zij geen partij was. Vermits het arrest overging tot de vernietiging van de vergunning van 6 september 2012 op grond van een ander middel, beschikte ook verzoekster in die zaak niet over het vereiste belang hiertoe.

In zoverre in het bestreden arrest wordt ingegaan op de kritiek van verzoekster met betrekking tot de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 4.4.9 VCRO, herneemt zij haar kritiek en stelt dat de RvVb deze grief afwijst omdat hij niet zou kunnen inzien “hoe artikel 4.4.8 VCRO afbreuk zou kunnen doen aan de decretaal voorziene afwijkingsmogelijkheid uit artikel 4.4.9 VCRO”.

Verzoekster besluit dat “het bestreden arrest op grond van een onjuiste toepassing van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot de conclusie is gekomen dat het derde middel, ontwikkeld in het verzoekschrift tot schorsing bij UDN, niet ernstig zou zijn”.

Beoordeling

11. De uiteenzetting van verzoekster dat “het bestreden arrest [...] een onjuiste toepassing van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen” heeft gemaakt, is een argumentatie dat haar derde middel voor de RvVb gegrond is.

Verzoekster toont hiermee niet de onwettigheid aan van de beoordeling door de RvVb dat het bij hem aangevoerde derde middel “op het eerste zicht niet ernstig” is.

Het eerste middel wordt verworpen.

Tweede middel

Standpunt van verzoekster

12. Verzoekster voert de schending aan van artikel 4.7.23, § 2 VCRO.

Zij herneemt de beoordeling door de RvVb van het door haar aangevoerde tweede onderdeel van het vierde middel en betoogt dat zij administratief beroep heeft ingesteld bij de verwerende partij met een aangetekend schrijven van 18 april 2012, zodat de beslissingstermijn van 105 dagen ten laatste einde juli 2012 afliep. Zij stelt dat “initieel tijdig uitspraak werd gedaan over het administratief beroep bij besluit van de deputatie van 30 juli 2012, waarbij het beroep ontvankelijk en gegrond werd verklaard, en de vergunning werd geweigerd”. Dit laatste besluit werd naderhand evenwel ingetrokken door de verwerende partij, “blijkbaar ingevolge een ‘willig beroep’ van de aanvrager, en dit middels de (inmiddels vernietigde) beslissing van de verwerende partij van 6 september 2012”. De verzoekende partij stelt dat zij voor de RvVb geargumenteed heeft “dat de verwerende partij na afloop van de oorspronkelijke beslissingstermijn niet meer bevoegd was om te beslissen over het beroep, ook niet na intrekking van haar eerdere beslissing”. Artikel 4.7.23, § 2 VCRO voorziet immers een bindende beslissingstermijn van 105 dagen waarbinnen de deputatie zich moet uitspreken over het administratief beroep. Artikel 4.7.23, § 2 VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat het administratief beroep, bij gebrek aan tijdige beslissing binnen de beslissingstermijn, wordt geacht afgewezen te zijn. Na afloop van de beslissingstermijn kon niet meer overgegaan worden tot de intrekking van het

weigeringsbesluit om alsnog een vergunning af te leveren. De beslissingsbevoegdheid van de deputatie omtrent het administratief beroep neemt immers van rechtswege een einde bij afloop van de beslissingstermijn. Het zou volgens verzoekster strijdig zijn met het rechtszekerheidsbeginsel dat na afloop van een bindende beslissingstermijn nog zou overgegaan worden tot de intrekking van de beslissing om alsnog een andersluidende beslissing te nemen. Het standpunt van de RvVb zou tot gevolg hebben dat de beslissingstermijn quasi eindeloos verlengd zou kunnen worden. Het zou dan immers volstaan om de beslissingstermijn “te bevriezen” door een bepaalde beslissing te nemen, die vervolgens evenwel terug ingetrokken kan worden, waarna de beslissingstermijn terug zou beginnen te lopen. Dergelijk systeem staat volledig haaks op het systeem van bindende en gesanctioneerde beslissingstermijnen dat de decreetgever ter wille van de rechtszekerheid heeft ingesteld. Verzoekster besluit dat “het bestreden arrest dient te worden vernietigd wegens schending van de in het middel opgesomde bepalingen en beginselen”.

Verzoekster voegt toe dat het vaststaat “dat het willig beroep buiten de in de VCRO limitatief opgesomde beroepswegen valt. Voor een definitieve vergunningsweigering staat enkel nog een beroepsmogelijkheid open bij de RvVb conform artikel 4.8.2, tweede lid, 1° VCRO. Nergens in de VCRO wordt verwezen naar het zgn. willig beroep. Moest deze optie mogelijk zijn, had de decreetgever in 2009 deze mogelijkheid opgenomen in de VCRO”. De tussenkomenende partij verwijst “ten onrechte naar de intrekkingssleer en stelt volkomen foutief dat een willig beroep te allen tijde mogelijk zou zijn. Zoals gezegd, voorziet de VCRO niet in de mogelijkheid om een willig beroep in te stellen, zodat niet dienstig verwezen kan worden naar deze leer. Indien alsnog zou worden aanvaard dat op grond van de intrekkingssleer een niet rechtenverlenende handeling voorhanden kan zijn - quod non -, dan dient te worden vastgesteld dat deze niet mag worden ingetrokken wanneer hierdoor de rechten van derden geschaad worden”. “In casu is duidelijk dat de rechten van de verzoekende partij op ernstige wijze geschonden werden door het intrekken van de weigeringsbeslissing van 30 juli 2012. Ingevolge deze beslissing werd [...] immers

de vergunning geweigerd tot het oprichten van het voorziene residentieel complex. Ingevolge het besluit van 6 september 2012 werd dit besluit ingetrokken en werd alsnog vergunning afgeleverd. Het kan echter niet ontkend worden dat de rechten van de verzoekende partij in alle geval geschaad zijn geweest door de intrekking van de beslissing dd. 30 juli 2012, tevens mede gelet op het gegeven dat deze intrekking heeft plaatsgevonden nadat op onbegrijpelijke wijze nog allerlei nieuwe stukken aan de deputatie werden overhandigd, zonder dat de verzoekende partij hierop heeft kunnen repliceren. Eveneens gebaseerd op de intrekkingsleer [...] beweert de tussenkommende partij dat de termijn voor de deputatie om een beslissing te nemen niet verstreken was. Evenwel kon na afloop van de beslissingstermijn van de deputatie niet meer overgegaan worden tot intrekking om dan alsnog een vergunning af te leveren. De termijn van 105 dagen, zoals voorzien in de VCRO, was immers verstreken, zodat op onrechtmatige wijze werd overgegaan tot intrekking van de beslissing van 30 juli 2012. Bovendien dient vastgesteld dat er [...] geen enkel rechtsgeldig motief bestond dat zou kunnen verantwoorden dat werd overgegaan tot intrekking, zodat volstrekt ten onrechte wordt beweerd dat het niet zou uitmaken of de ingetrokken handeling een regelmatig of onregelmatig karakter had”. Verzoekster besluit “dat het standpunt van de RvVb [...] strijdt met de in het middel opgesomde bepalingen en beginselen”.

Beoordeling

13. De uiteenzetting van verzoekster op basis waarvan zij besluit dat “het bestreden arrest [...] strijdt met de in het middel opgesomde bepalingen en beginselen”, is een argumentatie dat het tweede onderdeel van haar vierde middel voor de RvVb gegrond is.

Verzoekster toont hiermee niet de onwettigheid aan van de beoordeling door de RvVb dat het bij hem aangevoerde tweede onderdeel van het vierde middel “op het eerste zicht niet ernstig” is.

Het tweede middel wordt verworpen.

Derde middel

Standpunt van verzoekster

14. Verzoekster voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 32, tweede lid van het DBRC-decreet, artikel 66 van het Procedurebesluit en “het beginsel van de bewijskracht van de neergelegde aktes”.

Verzoekster betoogt dat de RvVb niet, minstens op onvoldoende wijze, antwoordt op haar grieven die werden aangevoerd in haar eerste middel. Zij meent dat de omvang van haar middelen “enigszins genuanceerd dient te worden, in die zin dat dezelfde middelen [...] reeds eerder - tot tweemaal toe - mutatis mutandis werden opgeworpen in het kader van de procedures tot schorsing (bij UDN) en tot nietigverklaring gericht tegen de eerdere vergunningen van 6 september 2012 en 20 november 2014”. Zij merkt hierbij op dat de RvVb “in het kader van de procedure tegen deze laatste vergunning bij arrest van 24 maart 2015 is overgegaan tot de schorsing bij UDN, en dit op basis van een verzoekschrift dat, bij benadering, steunde op dezelfde middelen”. Het kan “aan een verzoekende partij, die zich plots geconfronteerd ziet met een opstart van de werken, [moeilijk] verweten worden dat deze partij haar middelen zoals ontwikkeld in de vernietigingsprocedure en de ‘reguliere’ schorsingsprocedure, herneemt in het kader van haar verzoek tot schorsing bij UDN”. “Het ‘voorbehoud’ dat de RvVb maakt omtrent de omvang van het verzoekschrift en de middelen neemt niet weg dat het arrest ook in de UDN-procedure moet voldoen aan de rechterlijke motiveringsplicht en moet steunen op een correcte toepassing van de wet (sensu lato)”. Verzoekster benadrukt, met verwijzing naar de parlementaire werken, “dat de motiveringsplicht in hoofde van de bestuursrechtscolleges niet geminimaliseerd mag worden, ook niet wanneer het gaat om een vordering tot schorsing bij UDN”. “Uit niets blijkt dat een prima facie beoordeling in het kader van een UDN-procedure bij de RvVb impliceert dat het ernstig karakter van een middel

niet in zijn geheel (‘alle aspecten en nuances’) zou moeten onderzocht en beoordeeld worden”. Concreet zet verzoekster uiteen dat “in het eerste middel in het inleidend verzoekschrift voor de RvVb onder meer de schending werd ingeroepen van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, van de Formele motiveringswet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat het bestreden besluit nergens melding maakte van de omstandige replieknota die zij na kennisname van het eensluidend verslag van de PSA tijdens de hoorzitting bij de deputatie op 10 september 2015 heeft neergelegd, en nu uit het bestreden besluit evenmin bleek dat deze replieknota en de hierin uiteengezette argumentatie in rekening werden gebracht bij de beoordeling van de aanvraag door de deputatie, des meer wanneer uit het verslag van de PSA is gebleken dat een nieuw stuk werd toegevoegd aan de procedure, zonder dat een nieuw openbaar onderzoek heeft plaatsgevonden”. Er wordt nergens melding gemaakt “van de door verzoekster opgeworpen grief dat de plotse tussenkomst in de stand van de procedure van een MER-screeningsnota waaruit zou moeten afgeleid worden dat er geen project-MER vereist zou zijn, zonder dat deze aan haar werd ter kennis gebracht, aanleiding diende te geven tot het organiseren van een nieuw openbaar onderzoek”. Evenmin wordt melding gemaakt “van het annulatieberoep dat verzoekster bij de Raad van State heeft ingesteld, gericht tegen het besluit van de Administrateur-Generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos van 2 juli 2015 houdende ontheffing van het verbod tot ontbossing”. Verzoekster stelt dat zij “derhalve op omstandige wijze heeft aangegeven dat de deputatie de aanvraag niet aan een eigen zorgvuldige beoordeling heeft onderworpen en ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de inhoud van de replieknota van verzoekster”. Verzoekster besluit “dat de RvVb in het bestreden arrest nalaat voormelde grief te beantwoorden” en “enkel meent dat verzoekster onvoldoende zou concretiseren in welke mate haar replieknota nog pertinente overwegingen bevat als antwoord op het ongunstig verslag van de PSA en die de deputatie ertoe zouden moeten verplichten deze argumenten bijkomend te weerleggen in het kader van de motiverings- of zorgvuldigheidsplicht”. Dit “‘antwoord’ [houdt] uiteraard geen beoordeling in[...] omtrent de [...] ingeroepen grief in het eerste middel” en toont aan dat de RvVb het middel “onvoldoende in

rekening heeft gebracht bij de beoordeling ervan, minstens niet alle aspecten ervan, zoals dit nochtans vereist is volgens de Grondwet, het DBRC-decreet en het Procedurebesluit”. Verzoekster stelt verder na herneming van een deel van haar middel voor de RvVb, dat deze laatste niet ernstig kon beweren dat verzoekster “niet afdoende zou concretiseren” wat de pertinente overwegingen van haar replieknota ter beantwoording van “het ongunstig verslag van de PSA” waren. De RvVb miskent met deze beoordeling de bewijskracht van de door haar overgelegde akte, nu hij nagelaten heeft deze argumentatie bij de beoordeling van het eerste middel te betrekken. Verzoekster argumenteert in dit verband dat de Raad van State als cassatierechter dient na te gaan of de RvVb zijn taak naar behoren heeft uitgeoefend, namelijk of hij aan de tijdens de procedure aangevoerde procedurestukken een lezing heeft gegeven die overeenstemt met de draagwijdte van deze procedurestukken. Om te voldoen aan de verplichting tot het motiveren van jurisdictionele beslissingen overeenkomstig artikel 149 van de Grondwet, moet de (administratieve) rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk verweer en elk middel geformuleerd door de partijen. Verzoekster besluit tot “een schending van de rechterlijke motiveringsplicht, neergelegd in artikel 149 van de Grondwet, van artikel 32, tweede lid van het [DBRC-decreet] en artikel 66 van het [procedurebesluit] en van het beginsel van de bewijskracht van neergelegde aktes, daar de RvVb heeft nagelaten voormelde uiteengezette grieven zoals omstandig uiteengezet in het eerste, derde en vijfde middel van het inleidend verzoekschrift, te beantwoorden, minstens deze grieven in hun volledigheid, zijnde in al hun aspecten en nuances, mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoekster voegt toe dat de tegenpartijen er ten onrechte van uitgaan dat de RvVb “er zonder meer mocht vanuit gaan dat, aangezien het standpunt van verzoekster zagezegd tot uiting zou zijn gekomen in de bestreden vergunningsbeslissing, de deputatie hier rekening mee zou gehouden hebben bij de beoordeling van de vergunningsbeslissing. Dit is onjuist. Het is niet omdat in de beslissing van de deputatie woordelijk wordt verwezen naar het standpunt van

verzoekster uit de aanvullende replieknota en woordelijk wordt beweerd dat zou zijn ingegaan op het standpunt van verzoekster, dat dit ook effectief zo zou zijn en zo ook tot uiting zou komen in de bestreden vergunningsbeslissing, *quod non in casu*. Integendeel dient vastgesteld dat er in de replieknota van verzoekster nieuwe en relevante overwegingen waren opgenomen die door de deputatie dienden beantwoord te worden, minstens diende uit de bestreden beslissing van de deputatie te blijken waarom deze grieven al dan niet bijgetreden worden. Dit is echter niet gebeurd. Het bestreden besluit verwijst wel naar bepaalde standpunten, maar betreft in essentie een parafrasering van het verslag van de PSA, waarbij in het geheel geen rekening werd gehouden met de grieven van verzoekster. De RvVb is dan ook ten onrechte zuiver voortgegaan op de feitelijke bewoordingen van het bestreden besluit, zonder ten gronde en inhoudelijk na te gaan of de deputatie effectief rekening heeft gehouden met deze nieuwe en relevante overwegingen, nl. het feit dat een nieuw stuk in de loop van de procedure werd toegevoegd (zonder het voeren van een nieuw openbaar onderzoek) en het feit dat door verzoekster een annulatieprocedure bij de Raad van State werd opgestart gericht tegen het besluit inzake de ontheffing van het verbod tot ontbossing. De RvVb heeft in geen enkele mate gemotiveerd waarom [hij] meent dat uit de bestreden beslissing zou blijken dat met voormelde nieuwe en pertinente overwegingen rekening werd gehouden, hetgeen des te meer verwerpelijk is nu de verzoekende partij in het eerste middel voor de RvVb uitdrukkelijk heeft uiteengezet in welke mate een schending van de in dit eerste middel opgeworpen bepalingen en beginselen voorhanden is. De bewering dat verzoekster niet afdoende zou concretiseren, minstens de RvVb niet op het eerste zicht heeft kunnen vaststellen, in welke mate de replieknota nog pertinente overwegingen bevat als antwoord op het ongunstig verslag van de PSA en die de deputatie ertoe zouden moeten verplichten deze argumenten bijkomend te weerleggen in het kader van de motiverings- of zorgvuldigheidsplicht, bevat dan ook hoegenaamd geen afdoende motivering, noch een afdoende antwoord bevat op de opgeworpen grief”.

Beoordeling

15. Het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het eerste middel van verzoekster.

In zoverre verzoekster het derde middel in de memorie van wederantwoord uitbreidt naar de beoordeling door de RvVb van het derde en vijfde middel van verzoekster, is het onontvankelijk.

16. De uiteenzetting van verzoekster op basis waarvan zij stelt dat de RvVb bepaalde argumentatie “niet heeft betrokken bij haar beoordeling van het annulatieberoep” en niet “ten gronde en inhoudelijk” heeft nagegaan “of de deputatie effectief rekening heeft gehouden met” [bepaalde] nieuwe en relevante overwegingen” en besluit dat haar derde middel “gegrond is”, is een argumentatie dat haar eerste middel voor de RvVb gegrond is.

Verzoekster toont hiermee niet de onwettigheid aan van de beoordeling door de RvVb dat het bij hem aangevoerde eerste middel “op het eerste zicht niet ernstig” is.

17. De bewijskracht van een akte wordt miskend door de rechter die aan die akte een uitlegging geeft die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is. De schending van de bewijskracht van een akte betreft niet de juridische of feitelijke gevolgtrekking die de rechter uit de akte maakt zonder miskenning van de draagwijdte ervan.

18. Het middel dat aanvoert dat de RvVb “de argumentatie in de inleidende vordering inzake de grief van verzoekster m.b.t. de replieknota, niet heeft betrokken bij haar beoordeling van het annulatieberoep, minstens niet de lezing aan gegeven heeft die overeenstemt met de draagwijdte die daaraan wordt gegeven in het inleidend verzoekschrift” toont niet de miskenning van de bewijskracht van de akte aan.

19. Het arrest van de RvVb moet met redenen worden omkleed.

De aan de RvVb opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of de motiveringsverplichting is nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Wanneer een motivering voorts leidt tot onjuiste gevolgtrekkingen in rechte, levert dit een schending van de wet op maar geen motiveringsgebrek. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering - of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven - maakt een schending uit van de aan de rechter opgelegde motiveringsverplichting.

20. Uit de stukken waarop de Raad van State acht mag slaan, en meer bepaald uit de bij de RvVb ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, blijken de grieven in het eerste middel van verzoekster betrekking te hebben op het niet vermelden in de bestreden vergunningsbeslissing van de replieknota die verzoekster op de hoorzitting heeft ingediend, en op het niet in rekening brengen van haar daarin ontwikkelde argumentatie.

De RvVb beantwoordt deze grieven als volgt:

“In een eerste middel voert de verzoekende partij in essentie aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar replieknota, opgesteld in antwoord op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 11 augustus 2015. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij achtereenvolgens werd gehoord op 30 juli 2012, op 18 november 2014 en op 10 september 2015. Verder wordt in de bestreden beslissing (pagina 4) het standpunt van de verzoekende partij samengevat.

De motiveringsplicht van de verwerende partij betekent niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten of alle in de voorafgaande procedure verstrekte adviezen of argumenten punt na punt moet beantwoorden of weerleggen. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gewezen op het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en wordt uitvoerig ingegaan op het standpunt van de verzoekende partij en de andere beroepsindieners.

De verzoekende partij concretiseert in haar verzoekschrift niet afdoende, minstens kan de Raad dit niet op het eerst zicht vaststellen, in welke mate haar replieknota nog pertinente overwegingen bevat als antwoord op het voor haar ongunstig verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en die de verwerende partij ertoe zouden moeten verplichten deze argumenten bijkomend te weerleggen in het kader van de motiverings- of zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is op het eerste zicht niet ernstig”.

21. Aldus heeft de RvVb het eerste middel “op het eerste zicht niet ernstig” bevonden na een duidelijk en ondubbelzinnig antwoord op de grief van verzoekster in haar eerste middel “dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar replieknota”.

Conclusie is derhalve dat het bestreden arrest met redenen is omkleed en dat de RvVb voldaan heeft aan het vormvereiste, bedoeld bij artikel 149 van de Grondwet.

Het derde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf januari tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys